

seer rigtigere end de Herrer, der tidligere have havt Sagen under Behandling, men i ethvert Tilfælde forekommer det mig, at det ikke er ganske tydeligt for Menigmand, hvorledes der skal distingueres mellem disse to Lovparagraffer. I Capittet om Manddrab skal jeg henlede Opmærksomheden paa § 186. Efter min Mening burde denne Forbrydelse snarere betegnes ved Ordet „Drab“ end ved „Manddrab“, især da der overalt nævnes „Drabsmand“ og ikke „Manddrabsmand“ — dog dette er kun en sproglig Bemærkning uden stor Betydning. — Der synes mig ogsaa at være nogen Forstjæl mellem § 44 og § 263. Det hedder nemlig i § 44 — jeg troer, at jeg allerede forrige Gang har bemærket dette, men det forekommer mig ikke at være overslødigt nu at gjentage det — at „en Forbrydelse ikke er at ansee som fuldbyrdet, førend alt det er indtraadt, som ifølge Loven udkræves til samme, om end Gjerningsmanden har gjort Alt, hvad der var hans Hensigt at foretage til Udførelsen af det forbryderiske Forsæt.“ Jeg beder den høitærede Formand om Tilladelse til at oplæse disse forskjellige Paragraffer; de ere kun korte, og jeg anseer det for nødvendigt at sammenstille dem. Det hedder nemlig i § 263, der angaaer Falskmøntneri: „Forbrydelsen er fuldbyrdet, saasnart Mønten eller Seddelen er bleven forfærdiget eller forfalsket, om den end ikke er udgivet.“ Nu forekommer det mig, at der ikke er nogen ret Overensstemmelse mellem disse to Paragraffer, idet der i den første Paragraph staaer, at Udførelsen skal være færdig, før at Forbrydelsen kan siges at være tilstede, hvorimod det i den sidstnævnte Paragraph kun fordrer, at Mønten eller Seddelen skal være præget eller forfalsket om end ikke udgivet. Jeg vil nu sætte, at En finder en Fornøielse i at eftergøre saadanne Penge — jeg vil ikke sige, at dette er nogen smuk Selvbefjæftigelse — men om man saa finder en eller anden eftergjort Mønt eller Seddel hos ham, vilde det dog være besynderligt, om han skulde straffes som Falskmøntner, naar han ikke har gjort noget som helst Forsøg paa at give den ud. — I § 12 er der ligeledes en Utydelighed, eller idetmindste et Udtryk, som jeg ikke troer vil være fatteligt for Enhver, idet der tales

om „Tresserbedelen af Livsstraf“. Jeg veed vel, at der i samme Paragraph staaer, hvad Livsstraf skal sammenlignes med, men alligevel forekommer det mig at være et underligt Udtryk: „Tresserbedelen af Livsstraf“, og det er heller ikke tilgængeligt for Enhvers Fatteevne, hvad dermed menes. — I § 13 staaer omtalt den Magt og Myndighed, som en Fængselsbestyrelse skal have med Hensyn til de Personer, der inddømmes i Forbedringshuset, idet der siges, at det skal beroe paa Bestyrelsen for Straffeanstalten med Justitsministeriets Billigelse at bestemme, om en til Forbedringshuusarbejde dømt Person skal udlaae Straffen i det Hele eller for en Deel ved Arbejde paa Fællesarbejdsstuer. Dette er en Sag; som tidligere har været for her, da der var Tale om Forbedringshuusstraf, og det ærede juridiske Medlem for Viborg Amts Ste Valgkreds (Klein) holdt dengang meget stærkt paa, at det ikke skulde overlades til Fængselsbestyrelsen at træffe en saadan Foranstaltning med Hensyn til de Domme, der allerede vare fældede af Domstolene. Det har derfor — det skal jeg ikke nægte — undret mig at see denne Bestemmelse truffen, især da det nævnte ærede Medlem har været Medlem af den sidst nedsatte Commission, hvis Arbejde det er, der her foreligger; men det kan gjerne være, at han er bleven overstemt, thi jeg kan ikke troe, at han har forandret sin Mening. Jeg vil gjentage, hvad jeg ved en anden Leilighed har sagt, at jeg ikke kan finde det hensigtsvarende at overlade til Fængselsbestyrelsen at forandre den Dom, der er overgaaet den Skyldige, og bestemme, at denne skal udholde den Dom, der lyder paa Enkeltcelle, i Fællesarbejdsstuer. — Hvad den corporlige Straf i § 21 om Riis og Rottingslag angaaer, da er den mig meget imod; vi have nylig havt en Lov for her, ifølge hvilken Straf af Rottingslag skal være afføstet i Handelsstibe, og det synes mig consequent her at træffe Bestemmelser til fuldstændig Afføstelse af disse Straffe, der efter min Mening i mere end een Henseende virke demoraliserende. Det er endogsaa bestemt i § 29, at Straffen for særdeles vanartige Børn kan fastsættes til 2 Gange 25 Slag Riis, forbealte paa 2 Dage; dette er een af de Ting, som jeg idetmindste vil gjøre, hvad jeg formaar, for at faae for-